

jsoucí pod zvláštní zákonnou ochranou, i po uplynutí lhůty stanovené v odst. (1), nenabyly-li třetí osoby z rozhodnutí práv. V § 23 rozlišuje sice zákon mezi účastníky řízení a jinými osobami, než z toho nelze dovozovati, že osoby třetí, o nichž se zmínka činí v §§ 32, 36 a 39 (2), jsou odlišnými od účastníků řízení, to podává se i ze vzniku § 39. Odstavec b) § 39 zněl ve vládním návrhu (tisk čís. 254), že soud první stolice může rekursu sám vyhověti, může-li jeho usnesení býti změněno bez újmy pro některého účastníka, a teprve v ústavně právním výboru senátu byl doslov jeho přízpůsoben doslovu §§ 32 a 36 s tím odůvodněním, že podobná výhrada není tam činěna jen ve prospěch účastníků, ale vůbec pro osoby třetí (tisk 437). Z tohoto odůvodnění plyne, že mezi osoby třetí náležejí i účastníci řízení, nabyli-li z rozhodnutí práv, a to v poměru k stěžovateli, tomu svědčí i tendence vyslovená v důvodové zprávě k § 36, že nejvyšší soud schválil ve svém posudku o osnově zákona, že tím předejde se tomu, by bylo možno dosáhnouti změn úpravy na rekurs třeba až po delší době podaný, což se nedoporučuje v zájmu právní bezpečnosti. Tento názor sdílí také Mrština ve svém spise — zákon o základních ustanoveních soudního řízení nesporného na str. 223 odstavec druhý, kde praví, že práv nemohla nabýti ovšem osoba, jež sama zmatečností vyvolala, tedy i účastník řízení. Jest proto osobou třetí vyrozumívati každou osobu jinou, odlišnou od stěžovatele. Toto stanovisko zastávala i prakse nejvyššího soudu v Brně rozh. čís. 1431 a ve Vídni rozh. Gl. U. 5299 při výkladu slov »někoho jiného« v druhém odstavci § 11 nesp. říz. Jelikož napadeným usnesením rekursního soudu bylo usnesení soudu první stolice snižující výživné nezl. Lotty W-ové ze 150 Kč měsíčně na 85 Kč změněno tak, že se návrh manželského otce Jindřicha W-a na snížení výživného ustanoveného usnesením ze dne 27. července 1928 měsíčně 150 Kč, zamítá, nabyla nezl. Lotty W-ová právo, že otec jest povinen na její výživu platiti i dále měsíčně obnos 150 Kč.

Čís. 12630.

Uznání dluhu netvoří ještě právní důvod, jež musí obsahovati vkladná listina podle § 26 knih. zák.

(Rozh. ze dne 24. května 1933, R I 469/33.)

K n i h o v n í s o u d povolil vklad zástavního práva na základě dlužního úpisu ze dne 2. prosince 1932. R e k u r s n í s o u d knihovní žádost zamítl. D ů v o d y: V rekursu jest vytýkáno, že dlužní úpis nemá náležitosti § 26 knih. zák. Podle tohoto místa zákona musí listiny, jde-li o nabytí věcného práva, obsahovati platný právní důvod. Listina, o niž tu jde, neobsahuje platný právní důvod pro dluh majitelů nemovitosti, ježto v listině té jen potvrzují, že jsou dlužni manželům H-ovým 45.000 Kč a že tuto pohledávku uznávají. V listině není vyjádřeno, zač jsou řečený peníz dlužni, neobsahuje proto listina zavazovací důvod. Uznání dluhu není ještě o sobě právním důvodem pro dluh a uznání

jako takové není právním důvodem, ježto jako takové zakládá abstraktní dlužní poměr. I při uznání jest zavazovacím důvodem důvod tvrzeného dluhu. Z čeho dluh povstal, t. j. na jakém právním důvodu se dluh zakládá, není v dluhopise řečeno, neodpovídá tudíž dluhopis požadavkům § 26 knih. zák. a nemohl proto býti povolen navržený vklad.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Napadené usnesení rekursního soudu odpovídá jak stavu věci, tak i zákonu, a vývody dovolacího rekursu nejsou způsobilé vyvrátiti správnost jeho důvodů. Listina nadepsaná »Schuldschein«, na základě které bylo žádáno o vklad zástavního práva, nemá podmínek listiny vkladné podle § 26 knih. zákona, neboť neobsahuje platný právní důvod a nelze také z ní seznati, zda byla vyhotovena ve formě předepsané pro její platnost. Uznání působí konstitutivně jen tehdy, přistoupilo-li k závazkovému důvodu, jenž tu již byl (rozh. čís. 7854 sb. n. s.). Uznání nedovoleného, zakázaného a proto od počátku nicotného závazku nemá právního účinku (rozh. čís. 5642 sb. n. s.). Správně tedy usoudil rekursní soud, že uznání dluhu samo o sobě není právním důvodem pro dluh, a že uznání jako takové ještě netvoří právní důvod, který musí obsahovati listina vkladná podle § 26 knih. zákona. Nevychází-li z listiny, o jaký dluh jde, nelze posouditi, zda byla listina vyhotovena ve formě předepsané pro její platnost.

Čís. 12631.

Nelze použití § 31 náhradového zákona, byl-li pozemek přidělen dlouhodobému pachtýři podle zákona ze dne 27. května 1919, čís. 318 sb. z. a n.

Proti dlouhodobému pachtýři lze vydržeti právo služebnosti.

(Rozh. ze dne 24. května 1933, Rv I 14/32.)

Žalobce domáhal se na žalovaných, by bylo uznáno právem, že žalovaným nepřísluší právo choditi nebo jezdit a hnáti dobytek po pozemku, jehož žalobce nabyt jako dlouholetý pachtýř podle zákonů čís. 318/1919, 311/1920 a 166/1921. Žalovaní prokázali, že právo chůze (jíždy) po žalobcovu pozemku vydrželi proti žalobci a jeho předchůdci držením více než třicetiletým. Procesní soud první stolice žalobu zamítl a uvedl v otázce, o níž tu jde, v důvodech: Zbývá zkoumati otázku právní, zda lze podle zákonů o pozemkové reformě uplatňovati právo služebnosti proti dlouholetému pachtýři, kterému byl zpachtovaný pozemek přidělen podle zákona ze dne 15. dubna 1920, čís. 311 sb. z. a n. a zákona ze dne 1. dubna 1921, čís. 166 sb. z. a n. Žalobce se odvolává na § 31 náhr. zákona, podle něhož se po uplynutí